DAN ANGUS

HORROROVÉ POVÍDKY

Hororové povídky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Dan Angus

Hororové povídky – e-kniha
Copyright © Dan Angus

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DAN ANGUS

HOROROVÉ POVÍDKY

„Myslím, že se oba zbavujeme nočních můr tím, že je předhazujeme ke konzumaci ostatním…“

George Romero Stephenu Kingovi

„Neboj se duchů, jen zlých lidí…“

babička

„Strach…

Láká nás i odpuzuje.

Vyhledáváme ho, vyhýbáme se mu.

Paralyzuje nás, žene nás kupředu…“

autor

© Dan Angus, 2017

© Dan Angus, 2017

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu autora.

Všechna použitá jména a názvy jsou smyšlené.

ISBN tištěné verze 978-80-906701-1-2
ISBN e-knihy 978-80-906701-4-3

Předmluva

Nikdy jsem neviděl ducha. Nikdy jsem neprožil situaci natolik podivnou, aby ji nebylo možné logicky vysvětlit.

Nevím, jestli cítit zklamání nebo za to být vděčný - ale nejspíš to druhé.

Ptáte se proč?

Protože mi tak v hlavě mohou ožívat představy. A představy jsou vždy přitažlivější než realita. Všimli jste si toho? Myslím, že právě proto my lidé tak často a rádi sníme.

Kniha, kterou držíte v ruce, je kniha hororů. Horory mám rád pro jejich tajemnost. Pro jejich neuchopitelnost. Podněcují fantazii a to je pro spisovatele zatraceně důležitá věc.

Jak už jsem řekl, mám na všechny záhadné situace smůlu. I navzdory této smůle (nebo možná právě kvůli ní) jsem vůči nadpřirozenu velmi vnímavý.

Pokaždé, když pohlédnu do zrcadla, trnu v obavách, zda za sebou neuvidím obličej. Vždy, když stoupám do schodů, zakloním hlavu, abych se ujistil, že se v nejvyšším patře někdo neopírá o zábradlí a nesleduje mě. Kdykoli míjím roh, čekám se zatajeným dechem, jaký přízrak ukrývá jeho stín.

Když jsem byl malý, vzpomínám si, že mi hnědý vzorek na skříni v mém pokoji připomínal oči, jež mě neustále sledovaly. Ze sklepa, kam jsem chodil pro kolo, jsem vždy běžel sprintem. A cestou ke schodům se snažil nevnímat tlusté pavouky, kteří mě ze svých sítí nehybně pozorovali. Osminozí pokoutníci - zapomenuté rekvizity nočních herců.

Jako dítě jsem se bál moc…

A věřte mi nebo ne, kdyby mně dnes někdo do pokoje postavil skříň z mého dětství, vidím stejné krvavě rudé žhnoucí oči. Jen ze sklepa bych už nyní nesprintoval tak střelhbitě jako kdysi. Ne snad proto, že bych se míň bál. Ale prostě proto, že už tak rychle běhat neumím.

Přeji Vám příjemné čtení…

autor

Tajemství horní půdy

„Na tom laně se tady před osmi lety oběsil kluk," řekla Petra a ukázala na kus provazu visící z vysokého trámu.

Trojice dětí vzhlédla vzhůru.

„A proč?" zeptal se devítiletý Honzík.

„Prý kvůli holce."

Petra překročila dřevěný práh a vstoupila do nezamčené půdní kóje svých rodičů. Ostatní ji následovali. Nacházeli se na rozlehlé půdě starodávné bytovky stojící na kraji města, v němž bydleli. Tiše procházeli kolem polic a bázlivě si prohlíželi věci, které v kóji zanechal předchozí nájemník. Starý nábytek, obrazy, prázdné krabice od modelů letadel.

Honzíka nic z toho nezajímalo. Stále hleděl na provaz. Visel přímo nad ním v nejvyšší části střechy a působil zlověstně. Byl necelý metr dlouhý a na konci nerovně seříznutý. *Právě na tomhle provazu,* pomyslel si, a při té představě se celý otřásl, *se před osmi lety houpala mrtvola.*

Okolní svět žil prázdninami. U nedalekého rybníka skotačily děti, ale slunný den se tady na půdě zdál vzdálený a jaksi neskutečný.

„Říkal to táta," pokračovala Petra. „Prý ten kluk bydlel v bytě, kde teď bydlíme my. Vylezl na žebřík, uvázal si smyčku kolem krku a skočil. Před námi tam bydleli Kubalovi. A ten kluk se jmenoval Tomáš."

„Muselo to bejt strašný," vydechl Honzík.

„Bylo to *určitě* strašný," ujistila ho Petra. „Třeba se mu při skoku nepovedlo zlomit si vaz. Pak se nejspíš musel dlouho dusit. Postupně modral v obličeji a oči mu lezly z důlků. Možná se snažil přitáhnout, protože si uvědomil, že nechce zemřít. Třeba poslední, na co myslel, po čem toužil, bylo, aby ho někdo zachránil."

„Pojďte dolů, já se bojím," kníkla Hanička. Petřině mladší sestřičce ještě nebylo osm. V jedné ruce držela svoji barbínu a v druhé pak taštičku se šaty, do kterých ji oblékala.

„Neboj se," zahudral Honzík, i když Haniččiným obavám rozuměl. Kdyby zde byl sám a ne ve třech, patrně by strachy zešílel.

Honzík se přistihl, že stále myslí na oběšeného kluka. *Brečel, když si vázal smyčku? Co mu asi ona neznámá dívka musela udělat? Proklínal ji, když se odrazil ze žebříku a letěl vzduchem? Zakřupalo to, když se provaz napnul? Nebo se poté ještě dlouho ozývaly sípavé zvuky, kterak z plic vydechoval poslední doušky vzduchu?* Honzík v bytovce bydlel od narození, ale příběh o Tomášovi a jeho sebevraždě dosud nikdy neslyšel.

Stoupali po širokých rozvrzaných schodech výš do horních částí půdy. Petra první, za ní Honzík a nakonec Hanička. Soudě podle silné vrstvy prachu tudy před nimi roky nikdo neprošel.

„Co budeme dělat?" zeptala se Hanička a jemně, aby to Honzík necítil, se držela za jeho rukáv.

Petra na ně tajemně pohlédla. „Přece vyvolávat duchy!"

Honzík bezděčně couvl. „C-cože? Vždyť jsme je vyvolávali včera."

„Ale to bylo ve sklepě," připomněla Petra. „A tam nikdo neumřel."

„Snad nechceš vyvolat–“ Honzík očima vyhledal nehybné lano.

„Přesně tak. Vyvoláme Tomáše Kubalu.“

Děti stále otálely na vrcholu schodiště a sledovaly, jak úzkými paprsky světla pronikajícího dírami ve střeše víří prach. Půdní kóje, kterou se pod střechu dostali, patřila panu Kubalovi, Tomášovu otci. Honzík si ho pamatoval dobře. Byl to vyšší zamlklý muž z bytu, do něhož se nedávno nastěhovala Petra s Haničkou. Žal ze ztráty syna mu do tváře vyryl hluboké vrásky. Pan Kubala hodně pil a kouřil. Na půdu nikdy nechodil. A Honzík až nyní pochopil proč.

Znovu zaklonil hlavu a zadíval se na trám s lanem. Na krátký okamžik se mu zazdálo, že se malinko zhoupl. Honzíkovi po těle naskočila husí kůže. „Musíme na oběd,“ zamumlal.

„Správně. Uděláme to, až se najíme,“ souhlasila Petra. „Stejně teď nemáme svíčku ani deky.“

„A když se nám to povede?“ znejistěl Honzík.

Petře se rozzářily oči. „To by bylo, co?“

„Petro, já nevím.“

„Nebuď posránek,“ popichovala ho Petra.

„Ani mně se do toho nechce,“ pípla Hanička.

„Jestli nebudeš vyvolávat, tak ti vezmu tu tvoji barbínu a ostříhám jí dohola!“ zahrozila Petra mladší sestřičce.

Hanička si panenku vyděšeně přitiskla k hrudi.

„Prostě vyvolávat budeme,“ uzavřela diskuzi Petra. „Po obědě sraz na chodbě.“

Zvony na městské kostelní věži odbily poledne. Honzík seděl u kuchyňského stolu a bojoval s bramborami, kterých mu maminka na talíř naložila příliš mnoho.

„Tati, je to pravda, že se u nás na půdě oběsil nějaký kluk?“ promluvil ledabyle.

„Od koho to víš?“ zajímal se otec.

„Od Petry.“

„Jo, oběsil. Ale už dávno. Mohly ti být tak dva roky.“

„Pořád tam visí zbytek lana.“

„Pravda,“ pokýval Honzíkův otec hlavou. „Starý Kubala ho bůhví proč neodřízl.“

„Ten kluk to prý udělal kvůli holce,“ zamumlal Honzík a s přemáháním polkl velký kus brambory. „Jak se jmenovala?“

„Myslím, že Zuzka. Zuzka Seidlová. Milá dívka. Blond vlasy, modré oči, pihy. Chodili spolu šest let. Byla to velká láska. Ona–“ Honzíkův otec v půli věty zmlkl. Jako by chtěl pokračovat, ale nakonec si to z nějakého důvodu rozmyslel.

Petra s Honzíkem seděli na chodbě a čekali na Haničku, která ještě utírala nádobí.

„Co kdybychom ho fakt vyvolali?“ zasnila se Petra s těžko skrývaným vzrušením. V ruce převracela tlustou bílou svíčku, kterou včera ukradli ze hřbitova.

Honzík pokrčil rameny. Doufal, že nevyvolají nikoho. Že z horní půdy tiše a v klidu odejdou, jako odešli včera ze sklepa. Nedovedl pochopit Petřino zaujetí duchy. On sám se duchů bál, ale Petru jako by z nějakého těžko pochopitelného

důvodu přitahovali. Byla to ona, kdo jim po setmění na chodbě četl strašidelné příběhy, byla to ona, kdo rád chodil na hřbitov. Petře již bylo dvanáct a Honzíkovi se zdála dospělá. Uvažoval, zda i pro něj budou záhady a nebezpečí stejně přitažlivé, až bude v jejím věku.

„Víš, co by to chtělo?“ přerušila Honzíkovy úvahy Petra. „Chtělo by to mít kus něčeho, co tomu klukovi patřilo. Něčeho, čeho se dotýkal.“

„A jak chceš něco takového získat?“ pokrčil rameny Honzík.

Petra sáhla za košili a vytáhla dlouhý kuchyňský nůž. „Možná vím.“

Hanička doutírala nádobí a vyšla na chodbu. „Barbínu jsem schovala,“ oznámila Petře chladně. „Už ji nenajdeš.“

„Je pod postelí v kufříku s látkami,“ odfoukla si Petra. Podle Haniččina výrazu Honzík poznal, že se trefila.

Společně se přesunuli ke vchodu na půdu. Dveře se otevíraly velkou železnou klikou. Ta vypadávala vždy, když za ni někdo prudce zatáhl a pokaždé pak na dlaždicích nadělala pořádný rámus. Děti věděly, že musejí být opatrné. Pokud by klika vypadla, zatímco by se nacházely na půdě, zůstaly by tam uvězněné.

„Co jsi myslela tou věcí, které se ten kluk dotýkal?“ zeptal se Petry Honzík. Opatrně za sebou zavřel půdní dveře a odstřihl tak horký slunečný den jako nůžkami.

Petra vzhlédla k nejvyššímu trámu horní půdy. „Chtěla bych uříznout kus toho lana.“

„A-a jak se k němu chceš dostat?“ vykoktal Honzík.

Petra přešla k velké hromadě narovnaných prken a ukázala na dvě dřevěné nohy, které z ní vykukovaly. „Jednoduše. Našla jsem žebřík.“

Trvalo celou věčnost, než ze žebříku odrovnali prkna, zvedli ho a zapřeli za trám s lanem. Petra po pirátském způsobu sevřela nůž mezi zuby a začala šplhat nahoru. Žebřík se hrozivě prohýbal a vrzal. Honzík pevně držel jeho spodní část, i když pochyboval, že by něco zmohl, kdyby nohy začaly podjíždět.

Petra se konečně dostala až k provazu. Musela být nejméně deset metrů vysoko. Uřízla z něj posledních pár centimetrů, ale místo, aby s drahocenným úlovkem spěchala dolů, povylezla ještě o dvě příčky výš. Nacházela se teď v úrovni trámu.

Honzík se zakloněnou hlavou dumal, co tam jen může vidět. Petra šmátrala prsty na vrchní straně, až k jeho údivu skutečně něco vytáhla. Schovala předmět za košili, sešplhala dolů a tajemně na oba pohlédla. „Hádejte, co mám?“

Petra, Honzík a Hanička se posadili na deku.

„Bylo to schované pod jedním z uzlů,“ ozřejmovala. Poté před udivené kamarády vytáhla obálku. Byla zažloutlá a trochu pomačkaná. Ve spodním rohu se rýsovalo něco malého a kulatého. „Je to určitě dopis na rozloučenou,“ sypala ze sebe rozčileně. „Roztrhneme ho a podíváme se, co je uvnitř.“

„To ne!“ zarazil ji Honzík. „To není správné.“

„Proč by nebylo?“ obořila se na něj Petra. „Měl by si ho někdo přečíst.“

„Ale ne my. Dej mi to!“ Honzík se natáhl pro obálku, ale Petra ucukla. Pomalu ji rozlepila a vytáhla do půdního šera napůl přeložený list papíru. Papír byl popsán rovným, na kluka až příliš úhledným písmem. Vespod se nacházela

jakási vybledlá červená skvrna. Z obálky vypadl i přenádherný třpytivě zářící zlatý prstýnek. Děti si jej jeden po druhém prohlédly a poté vrátily Petře.

Ta přiblížila dopis k očím a dala se do čtení.

Milá Zuzanko,

dnes jsem Tě viděl naposled, ale to Ty nevíš. Za jiných okolností bych Tě chytil za ruku, dal Ti polibek a pak další a další…

Dnes jsem Tě slyšel naposled, ale to Ty nevíš. Za jiných okolností bych si nahrál každé Tvé slovo, abych je mohl poslouchat znovu a znovu…

Dnes jsem se Tě dotýkal naposled, ale to Ty nevíš. Za jiných okolností bych Tě pevně držel a nepustil, nepřestával bych se Tě dotýkat…

Dnes bylo vše naposled, ale neudělal jsem nic z toho, co jsem si slíbil, že udělám. Jsou zde totiž ony jiné okolnosti.

Oznámila jsi mi, že mě opouštíš a že sis vybrala jiného. Ten druhý ani neví, jaké má štěstí. Já Tvé rozhodnutí respektuji. Ale bez Tebe, jak jistě víš, prostě nedovedu dál žít.

K tomuto dopisu, který je mým posledním rozloučením s Tebou, přikládám i prstýnek. Chtěl jsem Ti jej navléct jako zásnubní. Ale z naší svatby už nic nebude. Možná jsem o ní mluvil až příliš často, omlouvám se. Jsem snílek.

Přemýšlel jsem, zdali se podepsat krví nebo slzami. Nakonec je to směsice obojího.

sbohem Tvůj Tomáš

Odpoledne postoupilo. Venku se schylovalo k dešti. Utichlo výskání dětí od rybníka i motory aut ze silnice. Svět venku jakoby zemřel.

Petra, Honzík a Hanička se chystali k vyvolávání. Petra zapálila svíčku a položila vedle ní dopis, zásnubní prstýnek i kus provazu. Natáhla prsty, přiložila palce k sobě a naznačila, aby ostatní učinili totéž. Mlčky spojili malíčky s malíčky svého souseda a vytvořili tak kruh.

Co se může stát? Přemýšlel Honzík. *Co všechno se může stát, když se pokoušíme přivolat zpět duši, která už nepatří mezi živé?*

Začalo pršet.

Kapky deště bubnovaly do střechy a vytvářely tak ponurou stísněnou atmosféru.

„Zavřete oči," vyzvala je Petra. „Začneme. Duchu Tomáše Kubaly, vyvoláváme tě."

„Duchu Tomáše Kubaly, vyvoláváme tě," opakovali po ní Honzík s Haničkou.

„Zjev se nám!"

Petra mlčela snad půl minuty.

Honzík po celou tu dobu přemýšlel o Tomášově přítelkyni Zuzce Saidlové. *Trpěla výčitkami svědomí, když zjistila, že se Tomáš zabil kvůli ní? Bydlí stále tady ve městě? Neznám ji? Třeba je to ta blondýnka, která mi v cukrárně prodává zmrzlinu. Nebo dívka, co v kině trhá lístky.*

„Duchu Tomáše Kubaly, zjev se nám, prosím."

Naléhavost Petřina hlasu Honzíka vyděsila.

„Dej nám znamení, že jsi s námi. Dej nám znamení, že-"

„Zhasla svíčka," oznámila Hanička, která měla jako vždy své oči jen přivřené.

Petra s Honzíkem pohlédli mezi své ruce. Žlutý plamínek opravdu zmizel.

„Dej nám další znamení, že jsi tu s námi, prosím."

Ještě než Petřina slova stihli Honzík s Haničkou zopakovat, ozvalo se zdola tlumené zacinkání o dlaždice. Všichni věděli, co to znamená. Spadla klika od půdních dveří. Jsou v pasti.

Petra zvedla třesoucí se ruce a dala je podél těla. Rozpojila tak prstový kruh. Nejistě se rozhlédla: „Tomáši?"

Nic. Jen déšť tiše zpívající na střeše.

„Půjdeme pomalu dolů, jo?" vydechla třesoucím se hlasem. „Třeba… Třeba ty dveře půjdou otevřít."

„Bez kliky těžko," uvažoval Honzík. V nose stále cítil kouř z vyhaslé svíčky. „A neměli bychom ho nejdřív odvolat?"

Petra neodpovídala. Upřeně hleděla kamsi za Honzíkova záda.

„Petro, neměli bychom ho-"